

Press Release

Yael Bartana

TRUE FINN - TOSI SUOMALAINEN

06.09 – 18.10.2014

Yael Bartana, *True Finn – Tosi suomalainen (still)*, 2014

Annet Gelink Gallery peresenteert met trots True Finn – Tosi suomalainen, Yael Bartana's (1970, Kfar-Yehezkel, Israël) vijfde solotentoonstelling. True Finn-Tosi suomalainen (2014), Bartana's laatste videowerk, onderzoekt thema's die vaak voorkomen in Bartana's werk: nationale of culturele identiteiten en concepten als thuisland en thuishoren. Met deze tentoonstelling gaat de film in première buiten Finland. De film is als eerste is vertoond als het IHME Project van het 2014 IHME Contemporary

Art Festival. Bartana werd uitgenodigd door de Pro Arte Foundation Finland, organisator van het festival, om een werk te maken voor de publieke ruimte. Dit maakt het werk als een soort reality-tv serie, hoewel zij daarbij een meer filmische benadering hanteerde. Als zodanig markeert het werk ook een nieuwe richting ten aanzien van de stijl van haar eerdere videowerken.

'True Finn' is een vrije vertaling van de naam van de Finse rechts politieke partij *Perussuomalaiset* die in de afgelopen jaren uitgegroeid is tot de derde grootste politieke partij in Finland. Voor *True Finn – Tosi suomalainen* (2014) vroeg Bartana acht Finse vrijwilligers met verschillende culturele, religieuze en politieke achtergronden om gedurende één week samen te leven in een poging een utopisch moment te creëren. Ze kregen een aantal opdrachten die als doel hebben de vorming van de moderne Finse nationale identiteit te doorgronden. Deze opdrachten en de dagelijkse interactie tussen de bewoners vormen de basis van de film en zorgen voor inzicht in hoe een ieder van de acht individuen zich zowel deel voelt van de grotere Finse samenleving alsook daarbuiten. Door de realiteit van de hedendaagse Finse nationaliteit af te wisselen met meer traditionele, propaganda-achtige voorstellingen stelt *True Finn – Tosi suomalainen* uiteindelijk de vraag wat het betekent Fins te zijn en hoe dat afhangt van wie de vraag beantwoordt.

Bij de ingang van de tentoonstelling is een neonwerk te zien. De tekst 'Black Stars Shed No Light' waaruit de neon bestaat is ook de beginregel van een nieuw Fins volkslied gemaakt door de acht deelnemers, waaraan elk van de acht individuen een regel heeft bijgedragen. Met dit volkslied wordt gepoogd een betere weergave te geven van en beter aan te sluiten bij Finland's huidige maatschappij. Het nieuwe volkslied is een leidraad door de gehele film als een zinnebeeld van de hier gepresenteerde visie op Finland. Bartana toont het zowel als een contrastelement en als een omkering van het nationalisme van de Finse rechtervleugel.

True Finn – Tosi suomalainen vraagt ons niet alleen stil te staan bij de Finse maatschappij maar ook bij de nieuwe (Europese) traditie van multiculturalisme. Wie is er tegenwoordig nog een echte Fin? Zijn sommigen meer Fins dan anderen? Wat blijft er over van een nationale identiteit als dat, wat we zijn als natie, verandert? En wat is die identiteit dan?

Bartana staat bekend om haar films, foto's en installatiewerken en is te zien geweest in talloze vooraanstaande musea en biënnales: 31e Sao Paulo Biennial (2014), 19e Biennial of Sydney, PAMM (2013) Walker Art Center (2013), Carnegie International (2013), Van Abbemuseum (2012), Secession Vienna (2012), 7e Berlin Biennale (2012); 54e Venice Biennale (Polish Pavilion, 2011).

Haar werk maakt deel uit van de collectie van onder andere: van Abbemuseum (Eindhoven); Centre Pompidou (Paris, FR); Gemeentemuseum Den Haag; Guggenheim Museum (New York, VS); The Jewish Museum (New York, VS); Kadist (Paris); Museum Boijmans van Beuningen (Rotterdam); Museum of Modern Art (New York, VS); Stedelijk Museum Amsterdam (Amsterdam); Tate Modern (London, VK); Tel Aviv Museum of Art (Tel Aviv); Walker Art Center (Minneapolis, VS).

The Bakery

AMSTERDAM DRAWING EXTENDED

Met werk van Ed van der Esken, Meiro Koizumi, David Maljkovic en Anonis Pittas

06.09 – 18.10. 2014

Meiro Koizumi, *Untitled* (still), 2000

In de Bakery presenteert Annet Gelink Gallery met trots de groepstentoonstelling *Amsterdam Drawing Extended*. De tentoonstelling is een uitbreiding van onze deelname aan de kunstbeurs *Amsterdam Drawing*, die dit jaar plaatsvindt van 18 tot 21 september. De beurs draagt de naam 'Amsterdam Drawing' en heeft als missie werken op papier te tonen en te promoten. Dit onderscheid werpt echter de vraag op hoe we definiëren wat een tekening tot een tekening maakt en wat een tekening anders maakt dan andere vormen van artistieke expressie. Alle werken die in de Bakery voor *Amsterdam Drawing*

Extended laten zien, benaderen het medium tekenen op verschillende manieren.

De werken van Ed van der Esken en Meiro Koizumi geven beiden via film conventionele tekeningen weer en presenteren deze als documentaties van cultuur en artistieke methode. De tentoongestelde foto's van Ed van der Esken maken deel uit van zijn publicatie *Bagara* (1958), die de culturen en mensen laat zien die hij aantroef tijdens zijn reizen door Centraal Afrika. Van der Esken nam vaak foto's van tekeningen als onderdeel van zijn fotoboeken, zoals hij deed met Vali Meyers' tekeningen in *Love on the Left Bank*. Als zodanig zijn deze foto's niet alleen een documentatie van de tekeningen, maar maken ze deel uit van het bredere verhaal dat in de foto-boeken wordt uitgezet. Op deze wijze worden de beelden zelf ook werken, zowel tekening als foto.

Tekeningen vormen een centraal element in Meiro Koizumi's praktijk. Koizumi benadert het tekenen als een middel om verborgen emotionele en spirituele motieven bloot te leggen die zich schuilhouden achter wat zichtbaar is. Zodoende is deze kunstvorm onlosmakelijk verbonden met zijn videowerken. In *Untitled* (2000) zien we de kunstenaar hysterisch *Auld Lang Syne* fluiten (gewoonlijk gebruikt bij afstudeerceremonies in Japan), terwijl hij potloden over een bord wrijft op het ritme van het lied. Het werk brengt een gevoel van agressie en energie over, waarbij de daad van het tekenen een voertuig wordt voor het totale resultaat van de video.

De tentoongestelde werken van David Maljkovic en Antonis Pittas, aan de andere kant, dagen onze perceptie uit van wat iets tot een tekening maakt. Maljkovic gebruikt elementen die traditioneel gevonden worden in de schilderkunst, om zijn *Studio* tekeningen te maken. Zo zijn ze op canvas gemaakt, in plaats van op papier, en vragen de toeschouwer stil te staan bij het proces dat achter de creatie van kunst ligt. Zijn dit tekeningen waaraan verf is toegevoegd of is het juist andersom gegaan? Pittas gaat voor de omgekeerde aanpak en gebruikt het vergankelijke grafiet op muren, vloeren en marmeren beelden om teksten te plaatsen op anderszins monumentale en statische objecten. Waar voor Maljkovic het tekenen een katalysator is voor het innerlijk onderzoeken van de werking van kunst, gebruikt Pittas het als een middel om kunst met de buitenwereld te verbinden.

Amsterdam Drawing Extended laat zien dat tekeningen zich niet beperken tot "werken op papier". Als één van de meest fundamentele kunstuitingen betekent het beperken van de definitie ervan ook een beperking van het gebruik ervan. Wanneer is een tekening dus niet een tekening?